

ו' מאין, בינה, איהי אם כל חי, מעשה בראשית, בה אתעבידו כל עובדין
דעובדא דבראשית, וגוונין.

אריה דביה עביד שרטוטין, דא חסד ימינא, שור דביה צייר ציורין, דא
גבורה, נשר באמצעיתא, דבה אשתמודעו כל גוונין, ודא תפארת,
שפירו דכלא, דכל גוונין נהרין ביה, ונצח הוד יסוד אינון לקבל תלת
אבהן.

כל שרטוטין וציורין ועובדין, אינון אתחזיין בשכינתא תתאה, דאיהי
דמות אדם, ועלה אתמר ^(הושע יב יא) וביד הנביאים אדמה, פלא אתחזי
בה לתתאה, ולית בר נש יכיל למנדע ולאסתפלא בשרטוטין וציורין
וגוונין דלעילא אלא בה, ובגינה אתמר ^(שמות לג כג) וראית את אחורי, אבל
לעילא מינה ופני לא יראו ^(ש). דלית בריה דיקילא לאסתפלא תמן,
בתקיפו דצחצוחים, ונהורא דגוונין, דעלייהו אתמר ^(שם כ) כי לא יראני
האדם וחי, וכי באנפוי דמשה לא הווי יכלין לאסתפלא, כל שפן בעמודא
דאמצעיתא, דאיהו כליל כל שרטוטין וציורין וגוונין, וביה נהרין בלהו,
ואיהו כליל בכלהו ^(כלל דבלהו).

ובגין דא אתקרי ש, כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהן, ודא איהו רזא
ושכבתי עם אבותי ^(בראשית מז ל). ובגין דא מלכות איהי ב"ת יחידה,
שב"ת, דבה אתגליין כל גוונין ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין
למנדע כל מה דלעילא, ולא באתר אחרא, דאיהי פגוונא דאספקלריאה,
דאשתמודע בה פרוצופין דאנפין. שרטוטין דידין אינון אילנא דחיי, כד
אינון פתיחן למעבד טיבו, כשושנה דאיהי פתיחא לקבלא, ולארקא
ריחא טבא.

ואית עובדין טבין דאינון איפא לאילנא, פגון צדקה, וכמה פקודין
דתליין בידין למעבד בהון טיבו, ידין דלא אתחזיין בהון שרטוטין,
לאו איהו דיוקנא מאילנא דחיי, ואית שרטוטין בארז מישר מסטרא
דיצרא טבא, ואחרנין מסטרא דיצרא בישא, דאלין פתיחין לטיבו, ואלין
פתיחין לביש, ואית דמורכבין אלין באלין, אילנא דטוב עם רע, ורע
עם טוב, אלין אינון דידיהון זמנין עבדין טב וזמנין עבדין ביש, ידין
דעבדין טיבו כל יומוי, אלין אינון מאילנא דחיי, ואלין דעבדין טוב
ורע, אלין אינון מאילנא דטוב ורע, וידין דכל יומוי עבדין בהון עובדין
בישין, דא איהו מאילנא דאתמר ביה ^(ישעיה ה ב) ויקו לעשות ענבים ויעש
באושים, ואית אילנא דלא עביד פירין, ואיהו עקר, אלין אינון דלית
בהון עובדין טבין, ובגין דא אמרו מארי מתניתין לא המדרש עקר אלא

הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעֵקֶר, וּבְגִין דָּא עֵקְרָא דְשִׁרְטוּטִין וְצִיּוּרִין וְגוֹנוּנִין אִיהוּ עוֹבְדָא.

בת עין איהי אספקלריאה, אף על גב דאיהי אוכמא, בה אתחזיין כל פּרצופין וגונונן דאנפוי דבר נש, כד סתים בר נש עינא איהו מחשבה סתימא, א קמ"ץ איהו, קמ"ץ סתים, עינא איהו י' בעגולא דיליה, ו' באורכא דיליה, כד אתפתח אתפתח בה' תתאה, כד נהיר נהיר בה' עלאה, בההוא זמנא דאתפתח בה' עלאה אתמר (דף קלד ע"א) בעינא (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהי"ם, דאינון חמש אור דעובדא דבראשית, דכלילן בה' עלאה, חמש אור דנהרין בחמש גונונן, שבתא"י פתיא אוכמא, כל גונונן אתחשכאן ביה, איהו גוון גחון דחויא, דאתמר ביה (בראשית ג יד) על גחונה תלך ועפר תאכל כל ימי חייה, עפר איהו קר ויבש, הכי טחול קר ויבש, ובגין דא ועפר תאכל כל ימי חייה.

תא חזי לאו למגנא אמרו קדמאין, אין הרוכב טפלה לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב, דסוס איהו נוקבא, לרוכב דאיהו אדם, אם זכה אתמר ביה (שם ב יח) אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו יצר הרע, עליה אתמר (קהלת ז כו) ומוצא אני מר ממות את האשה, ודא טחול שבתא"י, עזר דא שכנתא, עלה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהו"ה, ובגין דא הו' אמרי מארי מתניתין, מצא או מוצא.

לזמנין תשפח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא, לזמנין תשפח אדם רכיב על סוסיא, לזמנין איש, לזמנין עבד, כגוונא דא תשפח לזמנין דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקונוי, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה, דאיהו אדם רע עבד או ממזר, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשפח סוסיא בישא דאיהו גופא, דאית ליה דיוקנא בישא, ומאן דרכיב עליה איהו טב, וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד, ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין, דא צדיק וטוב לו.

והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה צדקת, מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי, דא צדיק ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה בישא, ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי בישין, דא איהו רשע ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הכא אשתמודעין תלת גלגולין, רשע וטוב לו מאן דעובדוי בישין ודיוקניה שפירא, ואתתיה צדקת שפירתא בעובדאה.